

I. ĐỌC HIỂU (3,0 điểm)

Đọc văn bản sau và thực hiện các yêu cầu:

Nước Đức trở thành một đồng hoang tàn sau Thế chiến thứ hai. Khi ấy, có hai người Mi đến hỏi chuyện một người dân Đức vẫn đang sống dưới hầm trú đạn. Sau khi đi khỏi, hai người đã có cuộc trò chuyện với nhau trên đường.

Một người hỏi:

- Anh nghĩ người Đức có thể tái thiết đất nước hay không?

Người kia trả lời:

- Họ hoàn toàn có thể.

- Sao anh có thể khẳng định như thế?

Thay vì câu trả lời, bạn anh hỏi ngược lại:

- Anh có nhìn thấy họ đặt thứ gì trên bàn dưới tầng hầm u tối đó không?

- Một bình hoa.

Phải, trong hoàn cảnh khốn khó mà vẫn không quên hoa tươi, tôi tin chắc họ có thể xây dựng lại đất nước từ đồng hoang tàn.

Còn giữ lấy một bông hoa trong ngực tối tức là còn nuôi dưỡng chút niềm tin vào cuộc sống tươi đẹp. Ngỡ là hão huyền nhưng trong lúc khó khăn nguy cấp nhất, đó chính là động lực để thúc đẩy con người vượt qua sự nghiệt ngã của đời sống. Chỉ cần không nhụt chí, vẫn giữ được tình thân lạc quan coi mở, thì ta có thể trèo lên khỏi vực thẳm. Thái độ tích cực chính là dòng suối mát lành và ánh sáng hi vọng.

(Trích Hạt giống tâm hồn - nghệ thuật sáng tạo cuộc sống, NXB Tổng hợp TP. Hồ Chí Minh)

Câu 1. Xác định các phương thức biểu đạt được sử dụng trong văn bản.

Câu 2. Tại sao từ chiếc bình hoa dưới tầng hầm, một trong hai người Mi tin rằng người Đức có thể tái thiết đất nước sau chiến tranh?

Câu 3. Chỉ ra và nêu tác dụng của biện pháp tu từ trong câu: "Thái độ tích cực chính là dòng suối mát lành và ánh sáng hi vọng."?

Câu 4. Qua câu chuyện trên, anh/chị rút ra bài học gì về thái độ ứng xử trước những khó khăn thử thách?

II. LÀM VĂN (7,0 điểm)

Câu 1. (2,0 điểm)

Từ nội dung văn bản ở phần Đọc hiểu, anh/chị hãy viết đoạn văn (khoảng 200 chữ) trình bày suy nghĩ về tác dụng của thái độ sống tích cực.

Câu 2. (5,0 điểm)

Phân tích tâm trạng của nhân vật Mi trong đoạn trích sau.

Những đêm mùa đông trên núi cao dài và buồn, nếu không có bếp lửa sưởi kia thì Mi cũng đến chết héo. Mỗi đêm, Mi đã dậy ra thổi lửa hơ tay, hơ lưng, không biết bao nhiêu lần.

Thường khi đến gà gáy sáng Mi ngồi dậy ra bếp sưởi một lúc thật lâu thì các chị em trong nhà mới bắt đầu dậy ra dóm lò bung ngô, nấu cháo lợn. Chỉ chợp mắt được từng lúc, Mi lại thức sưởi lửa suốt đêm. Mỗi đêm, khi nghe tiếng phù phù thổi bếp, A Phù lại mở mắt. Ngọn lửa sưởi bùng lên, cùng lúc ấy thì Mi cũng nhìn sang, thấy mắt A Phù tròng tròng, mới biết A Phù còn sống. Mấy đêm nay như thế. Nhưng Mi vẫn thản nhiên thổi lửa, hơ tay. Nếu A Phù là cái xác chết đứng đấy, cũng thế thôi. Mi vẫn trò chuyện, vẫn sưởi, chỉ biết chỉ còn ở với ngọn lửa. Có đêm A Sừ chợp về, thấy Mi ngồi đấy, A Sừ đánh Mi ngã ngay xuống cửa bếp. Nhưng đêm sau Mi vẫn ra sưởi như đêm trước.

Lúc ấy đã khuya. Trong nhà đã ngủ yên, thì Mi trở dậy thổi lửa. Ngọn lửa bập bùng sáng lên, Mi lê mắt trông sang, thấy hai mắt A Phù cũng vừa mở, một dòng nước mắt lấp lánh bò xuống hai hõm má đã xám đen lại. Nhìn thấy tình cảnh như thế, Mi chợp nhớ lại đêm năm trước A Sừ trói Mi, Mi cũng phải trói đứng thế kia. Nhiều lần khóc, nước mắt chảy xuống miệng, xuống cổ, không biết lau đi được. Trời ơi, nó bắt trói đứng người ta đến chết, nó bắt trói đến chết người đàn bà ngày trước cũng ở cái nhà này. Chừng nó thật độc ác. Cơ chừng này chỉ đêm mai là người kia chết, chết đau, chết đói, chết rét, phải chết. Ta là thân đàn bà, nó đã bắt ta về trình ma nhà nó rồi thì chỉ còn biết đợi ngày rũ xương ở đây thôi... Người kia việc gì mà phải chết thế. A Phù... Mi phàng phật nghĩ như vậy.

(Trích Vợ chồng A Phủ, Tô Hoài, Ngữ văn 12, Tập hai, NXB Giáo dục Việt Nam, 2008, tr.13)